

Kniha Daniel – číslo štyri

Olovnica

Jeff Pippenger

2023-11-27

Zaoberáme sa „sedemnásobnými časmi“ z dvadsiatej šiestej kapitoly Levitika, ako sú predstavené v knihe Daniel. Robíme tak preto, že jednou z prorockých charakteristík „sedemnásobných časov“ je to, že predstavujú „kameň úrazu“, ktorý stavitelia zavrhlí. Kameň úrazu, ako je predstavený v Písmach, vymedzujem ako pravdu, ktorú možno vidieť, no predsa nie je videná. Pre tých, ktorí ju vidia, je vzácna, ale pre tých, ktorí ju nevidia, je nielen tým, o čo sa potkávajú, ale je to aj kameň, ktorý ich rozdrví na prach.

Keď Kristus predstavil kameň, ktorý stavitelia zavrhlí, označil tým, že uholný kameň sa stane „hlavou“ uhla. Posolstvo zavrhnutého kameňa v Písmach vždy súvisí s tým, že Boh obchádza bývalý zmluvný ľud, zatiaľ čo zároveň vstupuje do zmluvy s ľudom, ktorý predtým nebol Božím ľudom.

Ježiš im povedal: Či ste nikdy nečítali v Písmach: Kameň, ktorý stavitelia zavrhlí, ten sa stal hlavou uhla; to sa stalo od Pána, a je to obdivuhodné v našich očiach? Preto vám hovorím: Kráľovstvo Božie vám bude odňaté a bude dané národu, ktorý bude prinášať jeho ovocie. A ktokoľvek padne na tento kameň, rozbije sa; ale na koho by on padol, toho rozdrví na prach. Matúš 21:42–44.

Prvým „časovým proroctvom“, ku ktorému bol William Miller vedený svätými anjelmi, bolo „sedem časov“ z tretej knihy Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitoly. Laodicejský adventizmus začal proces rúcania základných právd, ktoré Pán zostavil prostredníctvom Millerovej služby, tým, že zavrhol úplne prvý z Millerových objavov. Samozrejme, každé prorocké znázornenie posvätného základu je znázornením Krista, ktorý je „Kameňom“, takže zavrhnutie „siedmich časov“ v roku 1863 označuje nielen začiatok procesu zavrhovania základných právd, ale predstavuje aj zavrhnutie Krista. Tak ako v Kristovom svedectve o zavrhnutom kameni, aj Peter poukazuje na to, že jedným z proroctiev spojených so základným kameňom je, že sa napokon stane „hlavou uhla“.

Preto aj Písmo obsahuje: Hľa, kladiem na Sione uholný kameň, vyvolený, vzácny; a ten, kto verí v neho, nebude zahanbený. Vám teda, ktorí veríte, je vzácny; ale tým, ktorí sú neposlušní: kameň, ktorý stavitelia zavrhlí, ten sa stal hlavným uholným kameňom, a kameňom úrazu a skalou pohoršenia, totiž tým, ktorí sa potkávajú o slovo, sú neposlušní; na čo aj boli určení. Ale vy ste vyvolený rod, kráľovské kňazstvo, svätý národ, ľud osobitného vlastníctva, aby ste zvestovali cnosti toho, ktorý vás povolal z temnoty do svojho predivného svetla; ktorí ste kedysi neboli ľudom, ale teraz ste ľudom Božím; ktorí ste nedosiahli milosrdenstvo, ale teraz ste dosiahli milosrdenstvo. 1 Peter 2:6–8.

Základný kameň na počiatku adventizmu sa stáva hlavou uhla. Izaiáš je v zhode s Kristom i Petrom a používa základný kameň ako obraz ľudu zmluvy, ktorý je obchádzaný kvôli novému ľudu zmluvy. Vo svojom svedectve predstavuje triedu, ktorá uzavrela zmluvu so smrťou a prijala lož. Lož, ktorú prijímajú, je lož, ktorú Pavol označuje za tú, čo privádza mocné blúdenie na tých, ktorí uzatvárajú zmluvu so smrťou, pretože neprijali lásku k pravde.

Preto počujte slovo Hospodinovo, vy posmievační muži, ktorí vládnete tomuto ľudu, ktorý je v Jeruzaleme. Pretože ste povedali: Uzavreli sme zmluvu so smrťou a s peklom sme sa dohodli; keď prejde záplava metly, nedôjde až k nám, lebo lžiam sme učinili svoje útočisko a pod nepravdou sme sa ukryli. Preto takto hovorí Pán Hospodin: Hľa, kladiem na Sione za základ kameň, osvedčený kameň, drahocenný uholný kameň, pevný základ; kto verí, nebude sa ponáhľať. A súd položím za meráciu šnúru a spravodlivosť za olovnicu; a krúpy zmietnu útočisko lži a vody zaplavia skrýšu. A vaša zmluva so smrťou bude zrušená a vaša dohoda s peklom neobstojí; keď prejde záplava metly, budete ňou pošliapaní. Izaiáš 28:14–18.

„Sedem časov“ bolo skryté pod nepravdami, a keď Boh pominie svoj bývalý zmluvný ľud a vstúpi do zmluvy so stoštyridsiatimi štyrmi tisícami, kameň, ktorý bol predtým zavrhnutým uholným kameňom, vystúpi, aby sa stal „hlavou“ uhla. Pre tých, ktorí rozumejú tejto pravde, je vzácny, a pre tých, ktorí jej nerozumejú, kameň, ktorý sa stáva hlavou uhla, ich nielen rozdrví, ale sa metaforicky stáva aj ich náhrobným kameňom.

V knihe Daniel, v ôsmej kapitole a devätnástom verši, nachádzame „posledný koniec“ rozhorčenia, čím sa zároveň určuje, že musí existovať aj „prvý koniec“ rozhorčenia. Časové obdobie od roku 677 pred Kr. až do 22. októbra 1844 predstavuje obdobie, počas ktorého mala byť svätyňa (a zástup) pošliapovaná. No pápežstvo malo podľa Daniela, jedenástej kapitoly a tridsiateho šiesteho verša, prospievať až dovtedy, kým sa rozhorčenie nedovŕši. Ak koniec rozhorčenia v ôsmej kapitole predstavuje koniec určitého časového obdobia, potom aj koniec rozhorčenia v jedenástej kapitole predstavuje koniec určitého časového obdobia. Toto Biblia jasne učí, hoci táto pravda bola zakrytá lžami tých, ktorí uzavreli zmluvu so smrťou.

Koniec oboch rozhorčení predstavuje koniec totožného časového obdobia, lebo obe boli naplnením toho istého kliatobného obdobia dvetisícpäťsto dvadsiatich rokov rozptýlenia, zajatia a otroctva. Severné kráľovstvo najprv zakúsilo rozptýlenie, zajatie a otroctvo „sedem časov“, keď ich v roku 723 pred Kr. asýrsky kráľ odviezol do zajatia. Južné kráľovstvo postihol ten istý údel v roku 677 pred Kr. Túto skutočnosť potvrdzuje Jeremiáš.

Izrael je rozptýlená ovca; levy ho odohnali: najprv ho pohltil asýrsky kráľ a napokon mu tento Nabuchodonozor, babylonský kráľ, dolámal kosti. Jeremiáš 50:17.

Jeremiáš tu označuje postupný súd. Asýrčania odvádzajú severné kráľovstvo v roku 723 pred Kr., potom odvádzajú Menaššeho do Babylonu, svojho hlavného mesta, v roku 677 pred Kr. Potom Nabuchodonozor odvádza Jojakíma, čím sa v roku 606 pred Kr. začína sedemdesiat rokov zajatia. Potom Nabuchodonozor odvádza Cedekiáša a v roku 586 pred Kr. ničí Jeruzalem.

Južné kráľovstvo bolo varované, že ak bude pokračovať vo svojej vzbure, postihne ho ten istý osud ako severné kráľovstvo. Súd nad severným kráľovstvom sa vykoná aj nad južným kráľovstvom a

symbolom tohto súdu bola šnúra, ktorá sa mala natiahnuť nad Júdom. V Izaiášovom svedectve to bola jednoducho „šnúra“, no v nasledujúcom úryvku je „šnúra“ „šnúrou Samárie“.

Preto takto hovorí Pán, Boh Izraela: Hľa, privediem na Jeruzalem a Júdu také zlo, že každému, kto o tom počuje, budú znieť obe uši. A natiahnem nad Jeruzalemom meraciu šnúru Samárie a olovnicu domu Achabovho; a zotriem Jeruzalem, ako človek utiera misu, utiera ju a obracia ju hore dnom. A opustím ostatok svojho dedičstva a vydám ich do ruky ich nepriateľov; a stanú sa korisťou a lúpežou všetkým svojim nepriateľom; pretože robili to, čo je zlé v mojich očiach, a popudzovali ma k hnevu odo dňa, keď ich otcovia vyšli z Egypta, až po tento deň. 2 Kráľov 21:12–15.

V práve citovaných veršoch sa nachádzajú dva prorocké výrazy, ktoré treba vziať do úvahy. Prvým je štrpnutie uší a druhým je olovnica. V týchto veršoch je povraz Samárie zároveň označený ako olovnica domu Achabovho. Povraz a olovnica sú nástroje súdu, ktoré sa používajú v stavebnom procese. Vo veršoch označujú, že ten istý súd, ktorý bol vykonaný nad severným kráľovstvom, predstaveným ako Samária a dom Achabov, bude privedený na Júdu a Jeruzalem. Keď bolo toto varovanie prednesené, severné kráľovstvo Izraela už bolo napadnuté, podrobené, zničené a odvlečené do otroctva. Posolstvo Božieho súdu spôsobuje štrpnutie uší tých, ktorí počujú toto varovanie. Olovnica i štrpnutie uší sa v Písme nachádzajú každé po trikrát. V každom prípade predstavujú Božie rozhorčenie proti Jeho vlastnému ľudu.

A Hospodin prišiel, zastal a volal ako po iné razy: Samuel, Samuel! Nato Samuel odpovedal: Hovor, lebo tvoj služobník počúva. A Hospodin riekol Samuelovi: Hľa, učiním v Izraeli takú vec, že obom ušiam každého, kto o nej počuje, bude zvonieť. V ten deň splním na Élíim všetko, čo som hovoril o jeho dome; keď začnem, aj dokončím. 1 Samuelova 3:10–12.

Zvrhnutie Éliho domu je proroctvom, pri ktorom budú znieť obe uši každému, kto ho počuje. Znenie uší v Samuelovom čase symbolizuje pominutie Éliho domu. Naplnením predpovede danej Samuelovi bolo zvrhnutie Éliho domu a ustanovenie Samuela za proroka. Samuel predstavuje ľud, ktorý, ako hovorí Peter, kedysi nebol Božím ľudom, ale teraz ním je, lebo keď bol Samuel ustanovený za proroka, Éliho dom bol zničený. Jeremiáš tiež ohlasuje súd proti vedeniu Jeruzalema, ktorý spôsobuje, že znejú uši.

A povedz: Čujte slovo Hospodinovo, králi Júdovi a obyvatelia Jeruzalema: Takto hovorí Hospodin zástupov, Boh Izraelov: Hľa, uvediem zlo na toto miesto, takže každému, kto o ňom počuje, budú zvonieť uši. Jeremiáš 19:3.

Všetky tri zmienky o hučaní v ušiach sú spojené so zmluvným ľudom, ktorý uzavrel zmluvu so smrťou a následne je napadnutý, podmanený, zničený, rozptýlený a odvedený do otroctva. Hučanie v ušiach je symbolom súdu Božieho rozhorčenia a symbol tohto súdu je v Písmach takisto predstavený trikrát, slovom „olovnica“. Už sme o tom čítali v Druhej knihe kráľov a u Izaiáša, no v Písmach je ešte jedna ďalšia zmienka o „olovnici“ a v tejto zmienke je slovo olovnica preložené z iného hebrejského slova než v predchádzajúcich dvoch zmienkach.

A anjel, ktorý hovoril so mnou, prišiel opäť a prebudil ma, ako človeka, ktorý býva prebudený zo svojho spánku. A povedal mi: Čo vidíš? I povedal som: Pozrel som, a hľa, svietnik celý zo

zlata, a na jeho vrchu nádoba, a na ňom jeho sedem lúč, a sedem rúk k siedmim lúčom, ktoré sú na jeho vrchu. A dve olivy pri ňom, jedna po pravej strane nádoby a druhá po jej ľavej strane. A odpovedal som a riekol anjelovi, ktorý hovoril so mnou: Čo sú tieto, môj pane? Vtedy anjel, ktorý hovoril so mnou, odpovedal a riekol mi: Či nevieš, čo sú tieto? I povedal som: Nie, môj pane. Vtedy odpovedal a riekol mi: Toto je slovo Hospodinovo k Zerubbábelovi, hovoriac: Nie vojskom ani mocou, ale mojím Duchom, vraví Hospodin zástupov. Ktože si ty, ó veľký vrch? Pred Zerubbábelom sa staneš rovinou. A vynesie vrcholný kameň za hlasitého volania: Milosť, milosť jemu! A slovo Hospodinovo prišlo ku mne hovoriac: Ruky Zerubbábelove založili základy tohto domu; jeho ruky ho aj dokončia. A poznáš, že ma k vám poslal Hospodin zástupov. Lebo kto pohrdal dňom malých začiatkov? Tí sa budú radovať a uvidia olovnicu v ruke Zerubbábelovej s tými siedmimi; to sú oči Hospodinove, ktoré prebiehajú sem a ta po celej zemi. Potom som odpovedal a riekol mu: Čo sú tie dve olivy po pravej strane svietnika a po jeho ľavej strane? A odpovedal som opäť a riekol mu: Čo sú tie dve olivové vetvy, ktoré cez dve zlaté rúry vylievajú zo seba zlatý olej? A on mi odpovedal a riekol: Či nevieš, čo sú tieto? I povedal som: Nie, môj pane. Vtedy riekol: To sú tí dvaja pomazaní, ktorí stoja pri Pánovi celej zeme. Zachariáš 4:1–14.

Slovo preložené ako „olovnica“ v druhej Knihe kráľov a v Izaiášovi dvadsiatej ôsmej kapitole je „mishqâl“ a znamená závažie. V oboch úsekoch malo byť k šnúre pridané závažie (olovnica). Závažie je to, čo sa používa na váhach, a predstavuje súd. Šnúra so závažím je šnúrou súdu. Šnúrou Samárie bolo obdobie „sedem časov“, čiže dvetisícpäťstodvadsať rokov. To isté časové obdobie malo byť uvalené na južné kráľovstvo, ako bolo privedené na severné kráľovstvo. Koniec každej z týchto šnúr je v knihe Daniel označený buď ako koniec posledného rozhorčenia, alebo ako koniec prvého rozhorčenia. Toto obdobie je v Danielovi predstavené ako čas, keď Jeruzalem a vojsko mali byť pošliapávané dvoma pustošiacimi mocnosťami pohanstva a pápežstva. Obe obdobia sa mali začať vtedy, keď ich príslušné hlavné mestá boli napadnuté, dobyté, zničené a ich obyvatelia odvlečení do otroctva.

No v Zachariášovi je slovo „olovnica“ utvorené spojením dvoch hebrejských slov. Prvé slovo je „’eben“ a znamená „stavať“; znamená aj „kameň“. Znamená „stavebný kameň“. Toto slovo je potom spojené s hebrejským slovom „bedîl“, ktoré znamená „rozdeliť“ alebo „oddeliť“. „Olovnica“ v Zachariášovi je kameň, na ktorom sa stavia a ktorý spôsobuje oddelenie a rozdelenie. Toto rozdelenie je medzi dvoma triedami uctievačov: jednou triedou, ktorá sa raduje, keď vidí kameň, robí ho hlavou svojho uhla a stavia na ňom, a druhou, ktorá ho nevidí, zavrhuje ho, potkýna sa oň a napokon je ním rozdrvená; ten sa potom stáva jej náhrobným kameňom. Jedna trieda uzatvára zmluvu so životom, druhá zmluvu so smrťou.

V dejinách Zachariáša staroveký Izrael práve vyšiel z Babylona, aby znovu vybudoval a obnovil Jeruzalem. Zerubbábel bol ustanovený za miestodržiteľa a mal dohliadať na toto dielo. Na začiatku diela položil základný kameň a na konci diela osadil vrcholný kameň, čiže záhlavný kameň. Zerubbábel znamená „potomok Babylona“. Všetky proroctvá označujú posledné dni a meno Zerubbábela je symbolom dejín posolstva prvého anjela, keď bol položený základný kameň, a jeho meno je zároveň symbolom posolstva tretieho anjela, keď sa osádza vrcholný kameň, čiže záhlavný kameň. Prejav vyliatia Ducha Svätého či už v prvom hnutí, alebo v druhom hnutí je

znázornený menom Zerubbábel (potomok Babylona), lebo predstavuje posolstvo, ktoré vyzýva poslednú generáciu „potomkov Babylona“, aby vyšla von. Predstavuje posolstvo Polnočného volania, ktoré zaznelo v prvom hnutí a ktoré sa má čoskoro zopakovať v poslednom hnutí Hlasitého volania.

Dva olivovníky, dve olivové ratolesti a dvaja pomazaní, ktorí predstavujú nádoby, do ktorých dva zlaté potrubia vylievajú olej:

„Pomazaní, ktorí stoja pri Pánovi celej zeme, zaujímajú postavenie, ktoré bolo kedysi dané Satanovi ako zakrývajúcemu cherubovi. Prostredníctvom svätých bytostí obklopujúcich jeho trón Pán udržiava neprestajné spojenie s obyvateľmi zeme. Zlatý olej predstavuje milosť, ktorou Boh neustále zásobuje lampy veriacich, aby neblikali a nezhasli. Keby sa tento svätý olej nevylieval z neba v posolstvách Božieho Ducha, nástroje zla by mali nad ľuďmi úplnú moc.“

„Boh je zneuctený, keď neprijímame posolstvá, ktoré nám posiela. Takto odmietame zlatý olej, ktorý by vylial do našich duší, aby bol odovzdávaný tým, čo sú v temnote. Keď zaznie výzva: ‚Hľa, ženích prichádza; vyjdite mu v ústrety,‘ tí, ktorí neprijali svätý olej, ktorí neprechovávali vo svojich srdciach Kristovu milosť, zistia podobne ako pochaté panny, že nie sú pripravení stretnúť svojho Pána. Nemajú sami v sebe moc získať olej a ich životy stroskotajú. Ak je však vyprosený Duch Svätý Boží, ak prosíme, ako prosil Mojžiš: ‚Ukáž mi svoju slávu,‘ Božia láska bude vyliala v našich srdciach. Skrze zlaté rúry nám bude sprostredkovaný zlatý olej. ‚Nie mocou ani silou, ale mojím Duchom, hovorí Hospodin zástupov.‘ Prijímaním jasných lúčov Slnka spravodlivosti žiaria Božie deti ako svetlá vo svete.“ Review and Herald, 20. júla 1897.

Zachariáš sa opakovane pýtal, kto sú tie dve olivy, čím upriamoval pozornosť na rozličné symboly dvoch svedkov. Sestra Whiteová stotožňuje dve olivy s dvoma svedkami zo Zjavenia jedenást’.

„O dvoch svedkoch prorok ďalej vyhlasuje: ‚Toto sú tie dve olivy a dva svietniky, ktoré stoja pred Bohom zeme.‘ ‚Tvoje slovo,‘ povedal žalmista, ‚je sviecou mojim nohám a svetlom môjmu chodníku.‘ Zjavenie 11,4; Žalm 119,105. Títo dvaja svedkovia predstavujú Písma Starého a Nového zákona.“ Veľký spor, 267.

Zachariáš chcel porozumieť tomu, kto sú títo dvaja svedkovia. Vo Francúzskej revolúcii nimi boli Starý a Nový zákon. Boli znázornení ako Mojžiš a Eliáš, ktorí boli zabití na ulici šelmou, ktorá vystúpila z bezodnej priepasti. Predstavujú službu Future for America, ktorá bola zabitá 18. júla 2020.

Na začiatku kapitoly, po tom, čo je Zachariáš prebudený, keď sú mŕtve suché kosti zhromaždené, no ešte nie sú živé, Gabriel sa pýta: „Čo vidíš?“ Zachariáš opisuje, čo videl, a potom sa pýta: „Čo je toto, môj pane?“ Gabriel zdôrazňuje predmet otázky tým, že na Zachariášovu otázku odpovedá otázkou. Pýta sa Zachariáša: „Nevieš, čo je toto?“ Potom Gabriel odpovedá: „Toto je slovo Hospodinovo k Zerubbábelovi, hovoriac: Nie silou ani mocou, ale mojím duchom, vraví Hospodin zástupov.“

Slovo Hospodinovo, ktoré bolo dané Zerubbábelovi, znelo: „Nie mocou ani silou, ale mojím Duchom. Kto si ty, ó veľký vrch? Pred Zerubbábelom sa staneš rovinou; a on vynesie jeho vrcholný kameň s jasotom a bude volať: Milosť, milosť jemu.“

Zorobábel, miestodržiteľ, predstavuje posla, ktorý pripravuje cestu v dejinách začiatku i konca, pred ktorým sa vrch stáva rovinou. Izaiáš stotožňuje dielo toho istého posla a hovorí, že „vyrovná na púšti cestu pre nášho Boha“ a že spôsobí, aby „každé údolie“ bolo „vyvýšené“. Spôsobí tiež, aby „každý vrch a pahorok“ boli „znížené“, lebo „veľký vrch“ pred miestodržiteľom Zorobábelom „sa stane rovinou“.

Posolstvo Williama Millera o „siedmich časoch“ mu bolo dané od Boha. Zorobábel predstavuje Williama Millera, ktorý položil základný kameň „siedmich časov“, a takisto predstavuje ruky, ktoré „vynesú vrcholný kameň“ s „jasotom, volajúc: Milosť, milosť jemu“. Zdvojenie slova „milosť“ predstavuje posolstvo Polnočného volania. „Jasot“ predstavuje to isté posolstvo, aké je znázornené mocným volaním tretieho anjela, a „volajúc“ predstavuje Polnočné volanie. Celý tento úryvok je o posolstve Polnočného volania. Je o pannách, ktoré spali v smrti na uliciach zo zjavenia jedenásť, ktoré prechádza údolím mŕtvych suchých kostí. Je o vzkriesení mŕtvych suchých kostí a je o prorockej úlohe „olovnice“, ktorú múdre panny vidia, a to ich privádza k radosti.

Potom Zachariáš hovorí: „navyš“. Navyše znamená položiť nasledujúci úsek ponad predchádzajúci úsek. Je to odkaz na prorocký princíp riadok za riadkom. Predchádzajúci rozhovor označil prebudenie Božieho ľudu o polnoci, reprezentovaného Zachariášom. Predchádzajúci rozhovor opakovane zdôrazňoval túžbu Božieho ľudu v posledných dňoch porozumieť, kto sú dvaja svedkovia zo zjavenia jedenástej kapitoly. Predchádzajúci rozhovor ukázal, že Zorobábel predstavuje dielo v prvom hnutí a tiež dielo v poslednom hnutí. Ukázal, že Zorobábelove „ruky“ (predstavujúce ľudskú moc) mali položiť základný kameň aj hlavný uholný kameň, ale dielo jeho rúk bolo a je vykonané iba prostredníctvom božskej moci Tešiteľa.

Dialóg, ktorý nasledoval a ktorý má byť umiestnený nad predchádzajúci dialóg, ukazuje, že keď „ruky Zorobábelove“ dokončujú dielo, potom Boží ľud v posledných dňoch „spozná, že Hospodin“ „poslal“ Gabriela, nositeľa svetla, „k“ Božiemu ľudu. Rozpoznajú nebeský proces odovzdávania posolstva, ktorý je prvou pravdou znázornenou v súvislosti so Zjavením Ježiša Krista. Odmietnuť posolstvo a dielo Zorobábela znamená odmietnuť posolstvo, ktoré prichádza od Gabriela, ktoré prijal od Krista, ktorý ho zasa prijal od Otca.

Potom sú vymedzené dve skupiny čitateľov. Jedna skupina „pohrdla dňom malých vecí?“ Druhá skupina „sa bude radovať“, keď „uvidia olovnicu v ruke Zorobábela s tými siedmimi“, ktorí „sú očami Hospodinovými, ktoré behajú sem i tam po celej zemi“. Tí, ktorí pohrdajú dňom malých vecí, pohrdajú historickým dielom Williama Millera, ako je znázornené „olovnicou“. Sú postavení do protikladu k tým, ktorí sa radujú, keď vidia „olovnicu“ v rukách Zorobábela. Zachariášova „olovnica“ je stavebný kameň, ktorý spôsobuje rozdelenie. Jedna skupina pohŕda „olovnicou“, lebo odmieta vidieť, že „olovnica“ v ruke Zorobábela je s „tými siedmimi“. Slovo „sedem“, ktoré je s „olovnicou“, je to isté hebrejské slovo, ktoré je v 3. Mojžišovej dvadsiatej šiestej kapitole preložené ako „sedemkrát“.

Potom Zachariáš opakuje skutočnosť, že keď sa prebudí, nevie, kto sú títo dvaja svedkovia. Preto sa po druhý raz pýta: „Čo sú tieto dve olivy?“ A opakuje to znovu, pýtajúc sa: „Čo sú tieto dve olivové ratolesti, ktoré cez dve zlaté rúry vylievajú zo seba zlatý olej?“ A Gabriel zdôrazňuje túto otázku tým, že opäť odpovedá na Zachariášovu otázku otázkou: „Či nevieš, čo sú tieto?“ Na to Zachariáš odpovedá: „Nie.“ Gabriel potom hovorí: „Toto sú tí dvaja pomazaní, ktorí stoja pri Pánovi celej zeme.“

Kapitola sa začína tým, že Gabriel prebúdzá Zachariáša zo spánku. Zachariáš teda predstavuje panny, ktoré sú prebudené o polnoci; a keď sú tieto panny prebudené, sú predstavené tak, že nesú naliehavé bremeno porozumieť tomu, čo predstavujú dvaja svedkovia z jedenástej kapitoly Zjavenia. Všetky knihy Biblie sa stretávajú a vrcholia v knihe Zjavenia. Všetci proroci sa navzájom zhodujú, lebo Boh nie je pôvodcom zmätku. Všetci proroci hovoria viac o posledných dňoch než o dňoch, v ktorých žili.

Gabriel uplatňuje princíp Alfa a Omega tým, že ukazuje, že Zorobábel začne aj dokončí dielo stavby chrámu. Jeho dielo je predstavené ako polozenie základného kameňa na začiatku a vrcholového kameňa na konci. Zorobábel predstavuje hnutie milleritov a hnutie Future for America.

To, čo Gabriel predkladá Zachariášovi, je, že dielo Polnočného volania, či už v hnutí prvého anjela alebo v hnutí tretieho anjela, sa uskutočňuje mocou Ducha Svätého.

Kým ležali mŕtvi na ulici, svet sa radoval nad ich mŕtvymi telami; ale keď vstali, svet sa zľakol a oni sa zaradovali. Radujú sa, pretože vidia olovnicu tých „sedemkrát“ v ruke Zorobábela. Olovnica je kameň, na ktorom sa stavia a ktorý oddeľuje múdrych od bláznov.

Zachariáš nehovorí „tých sedem“, ale hovorí: „onych sedem“. Vidia rozptýlenie trvajúce dvetisícpäťsto dvadsať rokov. Slovo preložené ako „sedem“ je to isté slovo, ktoré je v 3. Mojžišovej 26 preložené ako „sedemkrát“, a predstavuje „kliatbu“ otroctva, ktorá bola privedená na severné aj južné kráľovstvo Izraela. Kniha Daniel identifikuje „onych sedem“ ako prvé a posledné rozhorčenie.

Základným kameňom, ktorý položil William Miller, bolo „sedem časov“, a vrcholovým kameňom, ktorý položilo hnutie tretieho anjela, je „sedem časov“. Tí, ktorí sa radujú, keď vidia „tých sedem“ v prebudení Polnočného volania posledných dní, budú svedkami rozdelenia a oddelenia vzácneho od bezcenného. Vzácní sa budú radowať, keď prídu do plnej jednoty, a bezcenní príliš neskoro zistia, že nemajú olej, ktorý prichádzal dole cez dve zlaté rúry. Pravda, ktorá jednej triede spôsobuje radosť, bude pre druhú triedu kameňom úrazu, hoci bola dostupná na videnie všetkým, ktorí boli ochotní vidieť.

Tak ako sa „sedem časov“ stalo skúškou na počiatku v roku 1856, keď filadelfský adventizmus prechádzal do laodicejského adventizmu, tak sa „sedem časov“ opäť stáva skúškou na konci, práve tam, kde laodicejský adventizmus prechádza do filadelfského adventizmu. Skúška na počiatku bola neúspešne vykonaná v roku 1863 odmietnutím biblického učenia o „siedmich časoch“. Tí, ktorí neobstoja v skúške na konci v roku 2023, tak urobia preto, že odmietnu skúsenosť vyžadovanú

nápravou označenou „siedmimi časmi“ z tretej knihy Mojžišovej, dvadsiatej šiestej kapitoly.

Bolo dôležité zistiť, že kniha Daniel plne potvrdzuje „sedem časov“, skôr než začneme uvažovať o prorockom posolstve prvých šiestich kapitol knihy Daniel, lebo štvrtá a piata kapitola sú o „siedmich časoch“ a označujú začiatok i koniec dvoch rohov zemskej šelmy zo zjavenia trinástej kapitoly.

Našu úvahu o tých prvých šiestich kapitolách začneme v nasledujúcom článku.

„Svetlo, ktoré Daniel prijal od Boha, bolo dané zvlášť pre tieto posledné dni. Videnia, ktoré videl pri brehoch Ulaja a Hiddekelu, veľkých riek Šineáru, sa teraz naplňajú a všetky predpovedané udalosti čoskoro nastanú.

„Uvažujte o okolnostiach židovského národa v čase, keď boli dané Danielove proroctvá.

„Venujme viac času štúdiu Biblie. Slovu nerozumieme tak, ako by sme mali. Kniha Zjavenia sa otvára napomenutím, aby sme porozumeli poučeniu, ktoré obsahuje. ‚Blahoslavený, kto číta, aj tí, ktorí počúvajú slová tohto proroctva,‘ vyhlasuje Boh, ‚a zachovávajú to, čo je v ňom napísané; lebo čas je blízko.‘ Keď my ako ľud porozumieme, čo táto kniha pre nás znamená, bude medzi nami vidieť veľké prebudenie. Nerozumieme plne ponaučeniam, ktoré učí, napriek príkazu, ktorý nám bol daný, aby sme ju skúmali a študovali.“

„V minulosti učitelia vyhlasovali Daniela a Zjavenie za zapečatené knihy a ľud sa od nich odvrátil. Závoj, ktorého zdanlivé tajomstvo mnohým bránilo, aby ho pozdvihli, Božia vlastná ruka z týchto častí Jeho slova sňala. Už samotný názov ‚Zjavenie‘ odporuje tvrdeniu, že ide o zapečatenú knihu. ‚Zjavenie‘ znamená, že sa odhaľuje niečo dôležité. Pravdy tejto knihy sú určené tým, ktorí žijú v týchto posledných dňoch. Stojíme s odňatým závojom na svätom mieste posvätných vecí. Nemáme stáť vonku. Máme vojsť, nie s ľahkovážnymi, neúctivými myšlienkami, nie prudkými krokmi, ale s úctou a bážňou Božou. Blížime sa k času, keď sa majú naplniť proroctvá knihy Zjavenia.“ Testimonies to Ministers, 113.